

Patrizia Filia – Inediti

Descrizione

Patrizia Filia, nata nel 1953 in Francia da genitori italiani, è regista teatrale, drammaturga, scrittrice e traduttrice. Vive e lavora in Olanda dal 1982, dopo aver trascorso vent'anni a Torino. Di lei sono stati pubblicati in Olanda il monologo *Medea* (1996); la raccolta poetica *De schaduw van het park* (2013); il dialogo *Sapfo* (2015); il ricordo *In de Mokumse jaren* (2016); la versione italiana del ricordo *Negli anni di Mokum* (2017). Nel 2018 sono uscite le edizioni bilingue dei florilegi *De eenzamen/Il solitario* con poesie di Jan Jacob Slauerhoff; *Blues* con poesie di Kees Klok. Nello stesso anno è uscito inoltre il suo ciclo poetico *Astarte*, edizione bilingue di *Kop leeg* e *Testa vuota*, pubblicati rispettivamente nel 2015 e 2017.

Patrizia Filia
Inediti

Traduzioni dal neerlandese a cura di Patrizia Filia

*

Als de tijd rijp is
dan
vallen de varkens.

Straaltjes bloed
tussen
de kiezelstenen.

Ze slaken een gil.
Later hangen ze.

Quando il tempo è maturo
allora

cadono i maiali.

Rivoli di sangue
tra
i ciottoli.

Lanciano un grido.
Più tardi penzolano.

*

Aan het eind van de straat
die naar beneden afloopt
woont de eenogige.
Ze zit op een stoeltje
spinnend op de stoep.
Gebarende buurvrouwen
schelden elkaar uit,
wensen elkaar bittere tijden.
Ze spint, onverstoort.
Het blinde oog droog.

Het huis daar boven en
het huis daar beneden.
Een meisje pendelt
van het ene naar het andere,
dwars door schelden en wensen.

De buurvrouwen verdwijnen
in hun huizen. De stemmen
nog natrillend in de lucht.
De eenogige ziet het meisje.
Het goede oog vochtig.

*

Al termine della strada
che scende in basso
abita la guercia.
Siede calma su una seggiola
filando sul marciapiede.

Vicine gesticolanti
si insultano a vicenda,
si augurano tempi amari.
Lei fila, imperturbata.
L'occhio cieco asciutto.

La casa lassù e
la casa laggiù.
Una bambina fa la spola
dall'una all'altra,
obliqua tra insulti e auguri.

Le vicine scompaiono
nelle loro case. Le voci
ancora vibranti nell'aria.
La guercia vede la bambina.
L'occhio buono umido.

*

Als de kinderen afspraken maken
is het om te gaan wandelen
aan de kant van de wijngaarden,
naar het bergbeekje.
Onderweg plukken ze bramen.
Tong en vingers rood.

Het water stroomt,
koel onder de voetjes,
tussen de stenen.
De kikkers, nu ondersteboven
zijn door de aanval verstomd.
En dan spelen de kinderen.
Ze roepen Hosanna.

Ze doen alsof ze priesters zijn.

Ze doen alsof.
Ze doen het echt.

Dan vertrekken ze, zijn snel spoorloos.
De kikkers komen weer tot rust,
gaan rechtop zitten.

Het koele water stroomt almaar door.

Se i bambini si danno parola
è per andare a passeggiare
dalla parte dei vigneti,
verso il ruscelletto.
Strada facendo colgono more.
Lingua e dita rosse.

L'acqua scorre
fresca sotto i piedini,
tra le pietre.
Le rane, ora capovolte,
per l'invasione si sono ammutolite.
E allora i bambini giocano.
Gridano Osanna.

Fanno come se fossero sacerdoti.

Fanno come se fosse vero.
Lo fanno davvero.

Poi se ne vanno, veloci scompaiono.
Le rane si rasserenano,
si raddrizzano a sedere.

L'acqua fresca continua a scorrere.

Fotografia di proprietà dell'autrice.

Categoria

1. Poesia italiana

Data di creazione

21 Febbraio 2019

Autore

root_c5hq7joi